

ÜZEMZAVAR ESETÉN HÍVJA A KARBANTARTÓT...!

Izzadt markunkban (egyen-)emlékeink
apróját csörgetve járulunk
az *irodalom* nevű automata elé
– persze, van bennünk becsvágy:
szívünk szerint a *regény* gombot
nyomnánk meg (van, aki nem is adja
alább, aztán, ha szerencséje van
[biztos, hogy ez szerencse?], el tudja hitetni
az egyébként maroknyi és roppant
beltenyészetes nyájjal [de magával is?],
hogy tényleg azt köpött ki neki az automata),
de azért elég sokan mérik föl reálsan,
hogy a teremtő képzelet combos címletű
bankóival kéne az izzadságnyrkos
fémaprót kiegészíteniük, hogy a gép
ily nagyravágyó kívánságot teljesítsen,
ezért aztán mégis a szerénység győz;
ismét vers (*versike*) lesz a dologból, legföljebb
életkép, kis novella, s hogy ne érezzük
baromi frusztrálnak magunkat, rutinból
letagadjuk (mivel más úgysem tudott róla,
saját magunk előtt), hogy mással-többel:
regénnyel kacérkodtunk.

Én is szívesen csálnék ki az ormótlan
automata (fukar) gyomrából
valami novellát vagy kisregényt, műbőr
borította kávéjú táskalemezjátészóról,
szemünkfénye-Zsiguli oldalán lecsorgó
autósampon-habról,
Traubisodában tobzódó estékről,

a pályaudvari automata kiszolgáló rekeszének
aljára koppanó, **UTASELLÁTÓ** feliratú
celofánba csomagolt, legendás
vastag-krémes csokirúdról,
s tán még ennél is inkább az
irodalom-automata kisöccséről,
a csavarosfagylalt-automatáról
(nincs, amit föl ne támasztott volna
a retró-biznisz) – ahogy elnézem,
eredeti nem lenne éppen ez a
bedobált emlékekért az automatából
kilökődő próza, de mégis: nem a *vers*
gomb szívná magára megint az ujjamat.

Annál csak jobb lehetne, mint hogy
újra csak a jellegtelen és untig ismert
mostról szóljon a „fáma” vagy a „dal”:
a ki tudja, hány, de mindenképp
kétségbeejtően sok (jó ideje a saját
kívánságukat teljesítve) megvezetetről,
az összeesküvésáldozat-tudatért, az
ösztönzött és jutalmazott gyűlölködés jogáért
az elme szabadságát örömmel odadobókról,
az önbecsülésüket a náluk szerencsétlenebbek
megvetéséből merítőkről, a kizsigerelt, meglopott,
a nemzeti büszkeség lejárt szavatosságú
mannájával etetett, letérkövezett országról,
vagy
a toxikus külső környezetben, a „nem épp fényűző”
falakkal elkerített parcellán megtermő
boldogságról (irodalomgyilkos idillről),
a hazavárt és a hazaváró közüggé nem bűvészkedhető
boldogságáról, a szeretetről, amely
a legbanálisabb tevékenységek,
valami magányos szöszmötölés közben
hirtelen fölfakad és szétárad bennem,
 esetleg

a tengerről, mert az olyan konokul sós,
mert úgy tetszik, képtelen
saját hullámaira ráunni,
és mert messze van.

